

AUDICIONS INTIMES

Dilluns, 13 maig, a les 10 del vespre

Commemoració del XXV aniversari de la mort de
FRANCESC TARREGA

EVOCACIÓ DEL ROMANTICISME EN LA GUITARRA
PER

ALFRED ROMEA

En el curs de l'Evocació, seran executades aquestes obres:

Minuet	SOR
Quatre estudis	SOR
<i>Passió i desencís.—Inquietud passional i de desesperança.—Expressió de joia.— Meditació al clar de lluna.</i>	
Tema, Variacions i Allegro de l'Op. 54	SOR
Rondó en la menor	AGUADO
Fragment del cèlebre Mètode	AGUADO
Pavana	TÀRREGA
Masurca	TÀRREGA
Gayota	TÀRREGA
Capricho Arabe	TÀRREGA

Exclusivament per als socis. Inscripcions, Via Laietana, 46, 5.ª 3.ª Telèfon 17798. Durant el concert d'avui, a la Secretaria del Casal del Metge.

Divendres, 17 de maig, tindrà efecte a la SALA STUDIUM, la representació de la *Història d'un Soldat*, d'Strawinsky, traducció de B. Rosselló-Porcel, amb decorats de Josep M. Prim, sota la direcció del mestre Ionel S. Patin. La representació va a càrrec d'elements de les formacions *amateurs* COMPANYIA BELLUGUET, JUNIOR i OCELL DE PAPER. Rossend Llates dirà unes paraules preliminars respecte *Strawinsky i la música de teatre* i la sessió començarà amb la representació d'una obra de Lluís Masriera. Aquesta interessant sessió és organitzada per l'associació *Teatre Da Camera* exclusivament per als seus components, però per deferència a la nostra Associació, un nombre reduïdíssim d'invitacions seran posades a la disposició dels nostres senyors socis. Poden recollir-se al conserge del teatre Studium, Bailèn, 72, des del dijous, dia 9 de maig. Preu, 10 pessetes.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA,
SECCIÓ

AUDICIONS INTIMES

Curs V: 1934 - 1935

CONCERT ONZÈ

RECITAL COMENTAT

GASPAR CASSADÓ

Violoncel

ALEXANDRE VILALTA

Piano

Dimecres, 8 de maig de 1935

a les deu del vespre.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES

CASAL DEL METGE

PROGRAMA

I

SONATA, op. 40 (1934) ... .. SXTAKOWITSX

Moderato. Largo.

Moderato con moto.

Largo.

Allegretto. Più mosso.

PIÈCES ... .. FRANÇOIS COUPERIN

Prélude.

Fuguette.

Pompe funèbre.

La chemise blanche I-II.

II

SONATA (1916) ... .. FREDERICK DELIUS

Allegro ma non troppo. Lento molto

tranquillo. Tempo I.

DUO CONCERTANTE ... .. FERDINAND RIES

Introduzione (Adagio molto). - Andantino (con variazioni). - Allegro vivace.

Cada obra serà precedida d'uns breus comentaris de
GASPAR CASSADÓ

PIANO CHASSAIGNE FRÈRES

Torna Gaspar Cassadó a AUDICIONS INTIMES i torna altra vegada, no amb la fastuositat de les obres gairebé inevitables en els recitals de violoncel, en les quals la tècnica esplèndida i l'estil generós del nostre artista, provoquen sempre els més càlids entusiasmes.

Gaspar Cassadó ve a casa i ens obre el seu màgic violoncel, per oferir-nos quatre de les obres més característiques que ha conegut en el seu córrer pel món inacabable. Ens les ofereix com una confidència, i perquè la confidència sigui més complerta, la seva paraula ens dirà, abans de cada obra, què representa aquesta en la producció general del seu autor i ens il·lustrarà respecte altres detalls.

Quina honor més alta podria escaure's a AUDICIONS INTIMES, que la que ens fa el nostre violoncellista il·lustre, en considerar-nos més enllà de l'afalagament fàcil, i en oferir-nos obres que ens han d'atreure especialment per l'interès de la cosa inconneguda?

Hem de remerciar vivament Gaspar Cassadó pel seu gest i hem d'expressar-li una vegada més la nostra sentida admiració, que en la nit d'avui serà compartida amb aquest altre artista excel·lent, que és Alexandre Vilalta, tant per l'execució d'aquest interessantíssim programa, com pel treball immens que representa la seva preparació.

PATRONAT
DE
L'ORQUESTRA PAU CASALS

Recital de Violoncel

PAU CASALS

amb la col·laboració del pianista

BLAI NET

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

DIMARTS, 2 MAIG DE 1933

PROGRAMA

I

BRAHMS

SONATA en *fa*, op. 99

- I. Allegro vivace
- II. Adagio affettuoso
- III. Allegro passionato
- IV. Allegro molto

II

J. S. BACH

SUITE en *do menor*

- I. Preludium (Introducció i Fuga)
- II. Allemande
- III. Courante
- IV. Sarabande
- V. Bourrée I i II
- VI. Gigue

III

SCHUMANN

CANÇÓ DEL VESPRE

SCHUBERT

MOMENT MUSICAL

L'ABELLA

WEBER

SONATA en *la*

- I. Siciliano
- II. Tema variat

Piano STEINWAY cedit per la casa Izàbal

ORQUESTRA
PAU CASALS

Sis Concerts de Tardor

OCTUBRE DE 1932

PATRONAT
DE
L'ORQUESTRA PAU CASALS

Recital de Violoncel

PAU CASALS

amb la col·laboració del pianista vienès

OTTO SCHULHOF

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

DIJOUS, 5 DE MAIG DE 1932

a les deu del vespre

PROGRAMA

I

BRAHMS, *SONATA en mi menor*, per a violoncel i piano

- I. *Allegro non troppo*
- II. *Allegretto*
- III. *Allegro*

II

J. S. BACH, *SUITE en re menor*, per a violoncel sol

- I. *Preludium*
- II. *Allemande*
- III. *Courante*
- IV. *Sarabande*
- V. *Menuetto I i II*
- VI. *Gigue*

III

GARRETA, *Romança* (estrena)

G. CASSADÓ, *Dansa del diable verd*

FAURÉ, *Sicilienne*

ALBÈNIZ, *Malagueña*

HAYDN, *SONATA en do*, per a violoncel i piano

- I. *Allegro*
- II. *Adagio*
- III. *Tempo di Menuetto*

E. VERDES ACHIRICA
BILBAO

Sociedad Filarmónica de Bilbao

CONCIERTO

el día 7 de Mayo de 1932

Pablo Casals

VIOLONCELLO

Otto Schulhof

PIANO DE ACOMPAÑAMIENTO

A las siete de la tarde

PABLO CASALS

Casals, el más legítimo valor artístico de la hora presente, que nos dispensa nuevamente el honor de actuar en nuestra Sala, nació el año 1876 en Vendrell, simpática villa catalana, donde muy joven inició sus estudios musicales asesorado por su padre, organista y compositor de valía. Posteriormente los continuó en la Escuela municipal de Música de Barcelona. Bretón y Monasterio influyeron eficazmente en su formación en Madrid. Finalmente, en Bruselas y París completó sus conocimientos, revelándose como intérprete singularmente dotado. En Viena, triunfó en forma impresionante, y desde entonces recorre todo el mundo cosechando aplausos y honores.

La crítica, con rara unanimidad, le considera como el primer virtuoso contemporáneo, asignando a sus interpretaciones un valor de ejemplaridad artística. Casals, que es fundador de una nueva escuela de violoncello, ha desarrollado hasta el máximo las posibilidades de su instrumento. Integran sus programas obras de verdadero valor musical y destierra de ellos deliberadamente aquellas otras de mero virtuosismo. Muestra de ello es el programa que hoy interpreta.

Son características de sus ejecuciones la sobriedad interpretativa, un matiz perfecto y un sonido de tan gran belleza y plasticidad, que subyuga y atrae a todos los públicos. Por ello la *música di camera* ha tenido en Casals un cultivador de gran prestigio y autoridad. El Trío que formó con Thibaut y Cortot, ha sido una de las más perfectas realidades artísticas de nuestra época.

Casals, gran intérprete de maduro criterio y sólida cultura, era un predestinado a la dirección de Orquesta; y por ello en los espacios de tiempo que le dejaban libres sus tournées, se encargó de la direc-

ción de las más famosas agrupaciones orquestales de Europa y América. Finalmente el año 1920, vió realizados sus sueños de artista, con la fundación en Barcelona de la Orquesta que lleva su nombre; Orquesta que, gracias al fervor y desprendimiento del Maestro, ha logrado en poco tiempo renombre mundial.

Obra asimismo de su generosidad es la "Asociación Obrera de Conciertos", fundada también en Barcelona, que, bajo la inmediata dirección del Maestro Casals, realiza una labor de verdadera cultura entre elementos netamente populares. Impresiona gratamente asistir a uno de estos conciertos, donde, invitados por Casals, actúan frecuentemente grandes artistas.

Los Gobiernos y Sociedades musicales han colmado de honores al Maestro Casals, cuyo glorioso nombre, aureolado de prestigio y universidad, es familiar a todos los amantes de música.

OTTO SCHULHOF

Profesor del Conservatorio de Viena, cuya colaboración han solicitado los más célebres artistas. Está especializado en el arte del acompañamiento, para el que se requieren excepcionales dotes.

El Maestro Casals lo tiene, desde hace tiempo, como su colaborador predilecto. Este solo hecho dice más en pro del Profesor Schulhof que todos los elogios de la crítica y los aplausos de los públicos.

Año XXXVI

CONCIERTO XVIII

Programa

PRIMERA PARTE

SONATA EN *MI MENOR* . . . . . *Brahms*

- I. Allegro ma non troppo.
- II. Allegretto quasi menuetto.
- III. Allegro.

SEGUNDA PARTE

SUITE EN *RE*, número 6. . . . . *Bach*

- I. Preludio.
- II. Allemande.
- III. Courante.
- IV. Sarabande.
- V. Gavotte 1.ª y Gavotte 2.^a
- VI. Gigue.

TERCERA PARTE

ADAGIO . . . . . *Bach*

VARIACIONES SOBRE UN TEMA DE
MOZART . . . . . *Beethoven*

SONATA . . . . . *Breval*

- I. Allegro assai.
- II. Adagio molto cantabile.
- III. Rondo- Allegro grazioso.

Piano Pleyel.

DOTZE CURS · SISE CONCERT

Associació de
Música
Sabadell

CASPAR CASSADO

VIOLONCEL·LISTA

ALEXANDRE VILALTA

P I A N I S T A

DIA 24 D'ABRIL DE 1931

ADSCRITA A LA LLIGA D'ASSOCIACIONS DE MUSICA

PROGRAMA

PRIMERA PART

SAMMARTINI

Sonata en sol

Allegro assai · Adagio cantabile · Allegro vivace

BACH

Adagio

SCHUBERT

Allegro gracioso

SEGONA PART

GRIEG

Sonata en la, op. 36

Allegro agitato · Andante cantabile · Allegro finale

TERCERA PART

HAMILTON HARTY

A wistful song

CYRIL SCOTT

Pastoral and Reel

PADEREWSKI

Minuet

DUNKLER

Caprice hongrois

CONCIERTOS A CELEBRAR EN EL
: PROXIMO MES DE ABRIL :

Miércoles, 13
CUARTETO DE DRESDE

En fecha aun no determinada
ORQUESTA SINFONICA
de Valencia

Sábado, 30
ARTURO RUBINSTEIN
Pianista

SOCIEDAD FILARMONICA D VALENCIA

CURSO XXI

AÑO 1931-32

CONCIERTO XVI

371 DE LA SOCIEDAD
30 DE MARZO DE 1932

GASPAR CASSADÓ

VIOLONCHELISTA

JOSÉ M.ª FRANCO

PIANISTA

TEATRO PRINCIPAL

A LAS 6 DE LA TARDE

CONCIERTO XVI

30 DE MARZO DE 1932
A LAS 6 DE LA TARDE

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

Sonata en la, op. 6..... R. Strauss

- I. Allegro con brío.
- II. Andante elegíaco.
- III. Allegro vivace.

SEGUNDA PARTE

- Adagio (de la Toccata en Do)..... J. S. Bach
- * Minué..... J. Haydn
- Sonata en re..... P. Locatelli
- I. Allegro.
- II. Adagio.
- III. Minué con variaciones.

TERCERA PARTE

- Intermezzo..... E. Granados
- * Tonadilla..... B. Laserna
(1751-1861)
- * Aire de Danza..... P. Esteve
(1730-1800)
- * Lamento de Boabdil..... G. Cassadó
- * Requiebros..... G. Cassadó

* Primera audición en nuestra Sociedad.

GASPAR CASSADO

De abolengo de tradiciones musicales, pues es hijo del notable compositor Joaquín Cassadó, nació este joven violonchelista en Barcelona, en Septiembre de 1897, y pertenece a esa brillante pléyade de artistas catalanes que formados merced al apoyo de corporaciones locales o regionales llevan después fuera de su tierra y de su patria las excelencias de su arte. Hasta los once años estudió en Barcelona con el maestro March, a cuya edad ganó una bolsa de estudios. Con el fin de perfeccionarse marchó a París, donde se encargó de su dirección artística el gran Casals, de quien ha sido discípulo predilecto y cuya escuela posee. Después empezó sus afortunadas *tournées* por España, Francia, Italia y América. Ha actuado con Alfredo Casella en París, con Rubinstein en España y con Rislér en Buenos Aires.

La actividad como compositor de Gaspar Cassadó es ya importante desde hace varios años y sus obras constan muy a menudo en los programas del extranjero, como también en España. Sus obras más salientes son sus dos cuartetos (el primero estrenado en Berlín con gran éxito por el Bruinier-Quartett); su trío, llevado triunfalmente por toda Europa por el Pozniack Trío, y su *Rapsodia catalana* (para gran orquesta), estrenada en New-York por el gran director Wilhelm Mengelberg con la Philharmonic-Orchestre, obteniendo tal éxito que hubo de obligarle a repetir dos veces más la ejecución en otros dos conciertos. Su concierto de violonchelo y orquesta, estrenado en 1926 en Barcelona con la Orquesta Casals. Sonatas para violín, piano, obras de canto, coro, orquesta y también para el teatro.

JOSE M.ª FRANCO

Nació en Irún en 1894. En el Conservatorio de Madrid hizo sus estudios de piano, violín, armonía y composición.

Ha colaborado con diferentes artistas de renombre en brillantes *tournées* realizadas por España y América. También ha formado parte de varias agrupaciones de música de Cámara.

Desde hace algunos años se dedica a la composición y a la dirección de Orquesta. El público madrileño le ha aplaudido al frente de la orquesta de Lassalle.

En París se celebró el año pasado una audición consagrada a sus obras. El programa comprendía: *Evocación malagueña*, para piano; *Romanza y danza*, para violoncello y piano; *Poema*, para violín y piano; *Impresiones españolas*, para quinteto con piano, y diversas obras para canto y piano.

Subscriviu-vos a la

Revista Musical Catalana

No podeu desinteressar-vos de la música
sí ameu la cultura

Palau de la Música Catalana

CONCERT

d'obres del compositor occità

J. CANTELOUBE

executades per

ODETTE RICQUIER

cantatriu solista dels Concerts Colonne i Padeloup, de París

J. CANTELOUBE

compositor, pianista

i per

I'ORFEO CATALÀ

dirigit del

MESTRE MILLET

Diumenge, 18 de Gener de 1931

a les cinc de la tarda

JOSEP CANTELOUBE

El compositor Canteloube nasqué el 21 d'octubre de 1879 a Annonay (Ardèche) d'una antiga família patricia d'Auvèrnia. Estudià el piano amb una deixeblla directa de Chopin i la composició amb Vincent d'Indy. Ha produït, entre altres obres de música *da camera*, simfònica o lírica: *Dans la montagne* (piano i violí), *L'Arada* (suite de melodies), *Vers la Princesse lointaine*, *Au Printemps*, *Triptyque*, *Pastorale roumaine*, els cèlebres *Chants d'Auvergne* — que pertanyen a la categoria de les obres mestres — i el drama líric *Le Mas*.

Atret per la seducció de la inspiració popular, Canteloube ha recollit personalment de les sanes i aspres regions del Macis Central els cants de la gent pagesa; n'ha emprès una immensa i preciosa recol·lecció; n'ha impregnat tota la seva producció. La seva obra dramàtica *El Mas*, de la qual ha escrit les paraules i la música, canta apassionadament la terra nadiua. La terra és aquí el principal, el veritable personatge de l'obra, personatge sempre present, parlant per totes les seves veus — veus de pastors, de segadors, de llauradors, remors llunyanes — i formant com un fons de decoració sonora i bellugadissa damunt el qual es desenrotlla una acció simple, tota de matis i de tendror. Cap obra de l'escena francesa no és més netament inspirada del poble que *El Mas*, puix que procedeix del folklore de la raça que canta. Representada amb èxit a l'Òpera per l'hivern de 1929, *El Mas* valgué a son autor el Premi Heugel de 100.000 francs.

Les obres de Canteloube es caracteritzen per una tècnica molt fina i molt personal, per uns mitjans d'expressió extremadament francs i clars, i, sobretot, per un sentiment pregon i intens de la natura. No és per això mateix que arriben a tots els cors?

CAROL-BÉRARD,
Secretari general de l'Unió dels
Compositors francesos.

Canteloube és un compositor que fa música que arrenca del fons de la natura, que fa art que porta fortitud de raça. Canteloube poa la seva inspiració en la virtut del cant popular del migdia de França, dels països del Llenguadoc, en el qual troba la vida i lluminositat del nostre cel i mar mediterrani. Ell creu que en aquesta claredat i franquesa, que en aquesta vida, forta i verge encara, de les terres occitanes (terres germanes de Catalunya per la història i per la raça, pel *mare nostrum* i pel sol que ens vivifica), que d'aquesta força nostra n'ha de sorgir el ver art que ofegui tanta quimera com hi ha pel món. Quanta simpatia i amor ha de despertar en nosaltres aquest compositor que així proclama un ideal que és també el que informa la nostra música; i com el devem posar per exemple als nostres joves músics que es deixen enlluernar per les fosforescències forasteres!

LLUÍS MILLET.

ALS CATALANS

HIMNE

(Traducció catalana)

O terra catalana!
O sòl lengadocià!
An bel vos sompartir
les serres pirenenques:
remembrances d'antan,
esperes avenenques,
vos afraïren auèi
tot com al temps ancian.
Un landraire tropèl
de trobadors cantava
en metiu parlar d'Oc
hi ha mai de set-cents ans,
dels horts de Barcelona
als ramiers tolosans,
cants de laus e d'amor
que lo monde escotava.
Catalans, Mallorquins,
Valencians, pobles fraïres
que parats com nos ans
la lenga dels aujols,
tram l'espandi e lo temps
nos semblam com rajols
que sorga unenca a fatx
barrular pels terraires.
La que cantet, recanta,
e canta pas lo rot.
S'amuntaièren trabucs
plus auts que les muntanyes!
Los desparricarem
com rantes d'aranyes,
car la Pensada és mai
poderosa que tot.
Sèm los afries boiers
que havem plantat la rella
dins los bordons reirals:
vendrà la segason!
Los camps sòn bategants
de nova espelison.
Adjuda nos, Sole!
Nostra raça regrella.

A. PERBOSC.

Oh terra catalana!
Oh terror llengadocià!
En va us separen
les serres pirenenques:
remembrances d'antany,
esperances venidores,
us agermanen avui
tot com al temps passat.
Un errant escamot
de trobadors cantava
en mateix parlar d'Oc
hi ha més de set-cents anys,
dels jardins de Barcelona
als boscatges tolosans,
cants de glòria i d'amor
que el món escoltava.
Catalans, Mallorquins,
Valencians, pobles germans
que parlau com nosaltres
la llengua dels avis,
en l'espai i en el temps
nos semblam com els raigs
que una sola font ha fet
escampar per les terres.
La que cantà, recanta,
i no canta pas lo destruït.
S'amunteguen obstacles
més alts que les muntanyes!
Els esbarriarem
com teles d'aranyes,
car el pensament és més
poderós que tot.
Som els ardits llauradors
que havem plantat la rella
dins els solcs antics:
vindrà la segada!
Els camps sòn bategants
de nova eclosió.
Ajuda'ns, Sol!
Nostra raça rebrota.

CÀ LA VELLA BEPA

Cà la vella Bepa
hi ha vi blanc del bo,
petita,
hi ha noies boniques
i un galan minyó.
Salta un pic,
petita,
salta un pic,
que demà hi ha fira
i anirem a Vich.
Salta un pic,
petita,
salta un pic,
que demà hi ha fira,
ballarem un xic.

El moliner passa,
fa petà el fuet,
petita,
la Maria guaita,
ja n'hi fa l'ullet.
— Qui me'n privarà
de treure el cap a la finestra?
Qui me'n privarà
de treure el cap quan passarà?—
— Pla bé que te'n guardis
de fer-li l'ullet,
petita,
si el moliner passa
i fa petà el fuet.
Moltes te'n dirà
si treus el cap a la finestra;
moltes te'n dirà,
mes cap de bona per casar.

Trad. F. PUJOL.

PROGRAMA

I

Cants d'Auvèrnia:

La pastora al camp.
Baièro (dialèc de pastors).
Tres burreies.
L'Antònia.
Dues burreies.
Cantats en auvernès per ODETTE RICQUIER,
acompanyada al piano per l'autor

El Mas, Preludi del 1.er acte.

Executat al piano, per l'autor

Cants d'Auvèrnia:

La filadora.
Cançó de bressol.
Malaurat qui té una dona.
Per ODETTE RICQUIER i l'autor

II

L'Arada (La Terra) Cançons originals sobre poesies en llenguadoc d'A. PERBOSC.

Els llauradors.
Mal somni.
Llauradors i poètes.
Per ODETTE RICQUIER i l'autor

A la memòria d'un amic: Homenatge a DÉODAT DE SÉVERAC (1.ª audició).

Executat al piano per l'autor

Cants d'Auvèrnia:

Al pont de Mirabel.
Oi, ai-ai.
Xut, xut.
Pastoral.
El cucut.
Per ODETTE RICQUIER i l'autor

III

Per l'Orfeó Català

Cinc cançons populars d'Alta Auvèrnia:

Ara ve Sant Joan.
La pastora abandonada.
Solistes: SRA. SALVAT, SR. TORRA
La gent de fora.
Passant pel bosc.
Sopran sol: SRA. FORNELLS
Garlanda de burreies.
Tenor sol: SR. TORRA

Cà la vella Bepa: Cançó popular d'Auvèrnia i Quercy. (Estrena.)
Als Catalans. Himne. Poesia d'A. PERBOSC. (Primera audició.)

Piano PLEYEL

Cants d'Auvèrnia

LA PASTORA AL CAMP

Quan la pastora se'n va al camp, guarda els seus moltonets.
Ja en troba un senyoret; el senyor la mirava.
— Ah! Deixa'm mirar-te! Ets tan bonicoia!
— Estaqueu vostre cavall a la soca d'un arbre. —
I quan creia tenir la perdiu, ja se li escapava.

BAÏLÈRO (dialec de pastors)

(A prop.) — Pastor, enllà de l'aigua, no t'hi fa gaire bon estar, digues.
(Lluny.) — No me n'hi fa gaire; i a tu, digues.
(A prop.) — Pastor, el prat és florit; vina a guardar-hi el ramat, digues.
(Lluny.) — L'herba és més fina al prat d'aquí.
(A prop.) — Pastor, l'aigua ens separa i no puc passar el riu, digues.
(Lluny.) — Espera'm, et vinc a cercar.

TRES BURREIES

(La burreja és la dansa nacional de l'Auvèrnia.)

- a) L'aigua de font et farà morir, petita! No et cal pas beure d'aquesta aigua. Val més que prenguis un got de vi! Si una noia es vol maridar, petita, no cal pas donar-li d'aquella aigua de font. Val més donar-li un got de vi!
- b) On anirem a guardar, petita? On anirem a guardar el ramat pel matí?—
Anirem avall, a la ribereta; allí al prat l'herba és fresqueta. Peixerem els moltons per les flors i tot el dia ens farem l'amor.
— Esguarda els moltons, petita, esguarda els moltons, les abelles i nosaltres! Esguarda els moltons que peixen l'herba i les abelles que peixen les flors; nosaltres, petita, que som aimants, tenim per viure el plaer d'amor.
- c) — Allà baix, al Llemosi, petita, allà baix, al Llemosi si hi ha noies boniques, oh, bé! oh, bé!, si hi ha noies boniques, aquí també.
— Galan, si les noies de ton país són belles, els nostres minyons del Llemosi diuen millor les amoretes, oh, sí!
— Allà baix, al Llemosi, petita, allà baix, al Llemosi si són galans, aquí a l'Auvèrnia, dins mon país, els homes vos aimen i són fidels.

L'ANTÒNIA

Quan anirem a la fira, hi anirem tots dos, l'Antònia, hi anirem tots dos.
Comprarem una vaqueta, la comprarem tots dos, l'Antònia, la comprarem tots dos.
La vaqueta serà meva, els vedells seran per vós, l'Antònia, els vedells seran per vós.

PASSANT PEL BOSC

Passant un dematí
pel bosc, väreig sentir
una veu lluny de mi
que feia compassió,
cridant amb aflicció:
— He perdut l'aimadò!

— I bé, no et cal plorar,
no et cal despacientar,
el bon Déu t'aimarà!
El bon Déu aima tant
a qui ha perdut l'aimant! —
I ella anava plorant.

— Galant, si hagués pensat
que havies d'essè ingrat,
ni t'hauria mirat!
Mon cor amorosit,
un altre aimant rendit
l'hauria posseït.

Noietes de quinze anys,
no aumeu amb tants d'afanys
si no voleu enganys!
Després de molt aimar,
vindrà el sofrí i penar:
l'aimant us deixarà.

Trad. F. PUJOL.

GARLANDA DE BURREIES

Vés, vés, vés, minyoneta,
vés, vés, vés-te a rentar;
quan tornaràs,
minyoneta,
quan tornaràs,
dansaràs.

— Na Lloca
fa la volta al pi
amb un peu d'oca,
un peu de cabrit!
Na Lloca
li agrada el vi,
el vi i la coca
i el conill rostit!

— Pastora,
torna l'esquelló
que el pastor plora;
deu tenir raó.
— Si plora,
deixeu-lo plorar;

l'esquelló és nostre
i el volem guardar.

— He vist el llop,
la llebra
i la guineu dansar!
Daven el tomb
a l'arbre,
i el tornaven a dar!

— Vinga trescà una anyada
per guanyà algun dinè,
i amb sols una mesada
tot ens ho fem malbé.

— Mentre et rondava,
tot era dolç,
petita;
mes així que em casava,
prenia el bastó,
petita.

Trad. F. PUJOL.

EL CUCUT

El cucut és un ocell que no n'hi ha cap de tan bell com el cucut que canta, el meu cucut, el teu cucut i el cucut dels altres! Digues, no has sentit cantar el cucut?

Cap avall, al fons del prat, si n'hi ha un arbre florit i granat que el cucut hi canta. El meu cucut, el teu cucut i el cucut dels altres! Digues, no has sentit cantar el cucut?

I si tots els cucuts volguessin dur campaneta, oh! farien cinc-centes trompetes! El meu cucut, el teu cucut i el cucut dels altres! Digues, no has sentit cantar el cucut?

ARA VE SANT JOAN

Ara ve Sant Joan,
nineta, lai-là,
i lai, lai-là.
que els tractes finaran;
nineta, lai-là.

L'amo serà millor?
Potser serà pitjor!

Si el ginestà és ben groc,
l'amo s'amansa un poc.

D'amo ens caldrà mudar
si volem treballar.

Trad. F. PUJOL.

LA PASTORA ABANDONADA

N'era una pastoreta
que n'aimava un pastor;
asseguda su l'herbeta,
plora son aimador.

Bé en seria ja hora
que el pastor fos tornat!

An alguna altra pastora
son cor haurà donat!

— Ai! Pobra pastoreta!
Abandonada en só
com una tortoreta
que ha perdut l'aimadó.

Trad. F. PUJOL.

LA GENT DE FORA

La gent de fora
som de bon regent;
pecaire,
cap a muntanya anem,
que és a la vora,
i allí ens hi passegem
tant com podem.
Mentre ho farem així,
birondó
no comprare cap casa;
mentre ho farem així,
ni casa ni moli,
no!

Tovalles blanques
gaire no en gastem,
puix que sempre mengem
damunt les taules

i en un bancot selem
tal com podem.

A la caçada
ens cal fer l'ull viu
i així mengem perdiu,
tord i becada
i qualche conillet
rodó i grasset.
Així ha de viure
el pagès honrat.

A la gent de ciutat
prou els fa riure.
Nàltres ens en fumem
tant com podem.

Trad. F. PUJOL.

DUES BURREIES

Jo no tinc amiga, no sóc més que un pastor; mes si en tingués una, li seria fidel; si tingués una amiga que m'estimés bé, jo la cobriria de besos i de flors.

Sobre el pont d'Enraigua hi ha dos ocellets, no fan més que cantar pels enamorats; si això és veritat, aviat cantaran per la meua aimada que és a prop meu.

En els camps d'Enduna hi ha boniques flors; n'hi ha de blaves, roges i de totes colors; em cal anar-hi, que en colliré i a la meua amiga les portaré.

LA FILADORA

Quan jo era petita, guardava els moltons.
Tenia una filosea i n'he pres un pastor.
Per fer la giradeta, em demana un petó.
Jo no sóc pas ingrata, i en lloc d'un n'hi faig dos.

CANÇÓ DE BRESSOL

Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina, vina dones!
Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina d'ont-o-com.

La son, son vol pas venir,
pecaire!
La son, son vol pas venir,
l'infantó no vol dormir.
Oh!

Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina, vina dones!
La son, son vol pas venir,
l'infantó vol pas dormir.
Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina a l'infantó!
Oh! Oh!

Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina, vina dones!
Heu-se-la que és per aquí,
pecaire!
Heu-se-la que és per aquí,
l'infantó es vol adormir...
Ah!

MALAU RAT QUI TÉ UNA DONA

(BURREIA)

Malaurat qui té una dona, malaurat qui no en té cap. Qui no en té cap en vol una, qui en té una no en vol pas.

Ditxosa la dona que té l'home que li cal. Però encara més ditxosa aquella que no en té cap.

L'Arada

(LA TERRA.)

Sonets en llengua d'oc d'Antoni Perbosc

ELS LLAURADORS

Els llauradors, peus nus damunt la terra nua, caminen pel gran camp en el matí fresquet. «A! Maurel! — A! Callol! — A! Lauret! — A! Braquet!» Així, en el silenci, la veu dels bovers crida.

Dins l'herba, de rosada blanca encara ennegrida, a trenc d'alba el llaurador ha plantat la rella. Veus aquí que els ocellets fan sentir son xerroteig; de goig primaverenc la natura és florida.

Damunt els camps, d'on puja una sentor ardent, s'arreglaren els soles, mentre va creixent, amunt, la meravellosa i radiant xarxa que desplega el sol, pescador de tenebres.

La terra envia vers l'astre un sirventès d'amor: és la gran cançó dels bovers que s'enlaira.

MAL SOMNI

Qui sap si seran aviat ajaguts sota la terra, amb llur cançó morta, els darrers bovers que el goig dels camps jamai deixats conhorta, els llauradors adalerats d'ideal que serveixen, fidels, el mateix odi per la solcada torta que per tota falsia?

Oh decadència malastrada! Dins la brisa, damunt la terra, el pagès pensa en les ciutats... Oh terra, amb ton encantament guareix els cors desorientats pels mals consells del somni.

LLAURADORS I POETES

La terra tota s'obre a la dura besada de la rella. L'eterna núvia ofereix a la carícia ardent, per a l'estreta amorosa i fecundant, son cos tan acariciat i sempre verge.

I per tots els camps, i sota tots els cels, damunt la gran esfera voltadora que el sol escalfa, és la mateixa obra santa i el mateix ornament de parelles de bous engarlandats d'ocells.

Arregleu-vos, soles! La ratlla del llaurador i la d'aquell que té la ploma per rella, porten un nom parió en parla occitana, i l'estrofa és així germana del solc: poetes i llauradors fan llevar, cantant, el doble nodriment de vida i de pensament.

Cants d'Auvèrnia

AL PONT DE MIRABEL

Al pont de Mirabel, Caterina rentava. Vingueren a passar tres cavallers d'armada. Al pont de Mirabel, Caterina plorava.

OI, AI-AI

— Oi, ai-ai! Com ho faré? No tinc caputxeta! — Pere va a la fira, Pere ja n'hi compra; Pere ja li porta, Pere ja li dona; encara no és llevada, mai acaba de llevar-se. — Lleva't, lleva't, que ve el jorn! Margarida, lleva't prest!

— Oi, ai-ai! Com ho faré? No tinc cotilleta! — Pere va a la fira, Pere ja n'hi compra; Pere ja li porta, Pere ja li dona; encara no és llevada, mai acaba de llevar-se. — Lleva't, lleva't, que ve el jorn! Margarida, lleva't prest!

— Oi, ai-ai! Com ho faré? No tinc camiseta! — Pere va a la fira, Pere ja n'hi compra; Pere ja li porta, Pere ja li dona; encara no és llevada, mai acaba de llevar-se. — Lleva't, lleva't, que ve el jorn! Margarida, lleva't prest!

— Oi, Déu meu! Quin fred fa! El lletet em cal deixar! — Prengué la camisa, i la cotilleta, el giponet i el mocadoret, posà's les faldilles i la caputxeta. — Que en som de bonica! — digué, I es llevà Margarideta.

XUT, XUT

Mon pare m'ha llogada per a anar guardar les vaques. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

Així que hi arribava, ja em troba el meu galan. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

No he fet tantes fusades com besos ell m'ha dat. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

Si n'hi ha de més ben cofades, no n'hi ha de més ben besades. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

PASTORAL

(A prop.) — *Bailèro, lèro, lèro!* — Pastor, d'enllà de l'aigua! Has vist passar la llebra que anava a segar, la falç entre les potes de davant, l'esmoladora entre les potes de darrera, el sarró a l'esquena, la clau al trau? (Lluny.) — He fet més que veure-la passar, que l'he atrapada!

(A prop.) *Bailèro, lèro, lèro!* — Pastor, d'enllà de l'aigua! I què has fet de la pell? Què has fet de les orelles? I què has fet de la cua? Què has fet de tot això? Digues!

(Lluny.) — De la pell n'he fet un mantell! De les orelles n'he fet un parell de guants! I de la cua una trompeta! Si m'ho vols comprar t'ho portaré!

Subscriviu-vos a la

Revista Musical Catalana

No podeu desinteressar-vos de la música
si ameu la cultura

Palau de la Música Catalana

CONCERT

d'obres del compositor occità

J. CANTELOUBE

executades per

ODETTE RICQUIER

cantatriu solista dels Concerts Colonne i Padeloup, de París

J. CANTELOUBE

compositor, pianista

i per

I'ORFEO CATALÀ

dirigit del

MESTRE MILLET

Diumenge, 18 de Gener de 1931

a les cinc de la tarda

JOSEP CANTELOUBE

El compositor Canteloube nasqué el 21 d'octubre de 1879 a Annonay (Ardèche) d'una antiga família patricia d'Auvèrnia. Estudià el piano amb una deixeble directa de Chopin i la composició amb Vincent d'Indy. Ha produït, entre altres obres de música *da camera*, simfònica o lírica: *Dans la montagne* (piano i violi), *L'Arada* (suite de melodies), *Vers la Princesse lointaine*, *Au Printemps*, *Triptyque*, *Pastorale roumaine*, els cèlebres *Chants d'Auvergne* — que pertanyen a la categoria de les obres mestres — i el drama líric *Le Mas*.

Atret per la seducció de la inspiració popular, Canteloube ha recollit personalment de les sanes i aspres regions del Macis Central els cants de la gent pagesa; n'ha emprès una immensa i preciosa recolllecció; n'ha impregnat tota la seva producció. La seva obra dramàtica *El Mas*, de la qual ha escrit les paraules i la música, canta apassionadament la terra nadiua. La terra és aquí el principal, el veritable personatge de l'obra, personatge sempre present, parlant per totes les seves veus — veus de pastors, de segadors, de llauradors, remors llunyanes — i formant com un fons de decoració sonora i bellugadissa damunt el qual es desenrotlla una acció simple, tota de matis i de tendror. Cap obra de l'escena francesa no és més netament inspirada del poble que *El Mas*, puix que procedeix del folklore de la raça que canta. Representada amb èxit a l'Òpera per l'hivern de 1929, *El Mas* valgué a son autor el Premi Heugel de 100,000 francs.

Les obres de Canteloube es caracteritzen per una tècnica molt fina i molt personal, per uns mitjans d'expressió extremadament francs i clars, i, sobretot, per un sentiment pregon i intens de la natura. No és per això mateix que arriben a tots els cors?

CAROL-BÉRARD,

Secretari general de l'Unió dels
Compositors francesos.

Canteloube és un compositor que fa música que arrenca del fons de la natura, que fa art que porta fortitud de raça. Canteloube poa la seva inspiració en la virtut del cant popular del migdia de França, dels països del Llenguadoc, en el qual troba la vida i lluminositat del nostre cel i mar mediterrani. Ell creu que en aquesta claredat i franquesa, que en aquesta vida, forta i verge encara, de les terres occitanes (terres germanes de Catalunya per la història i per la raça, pel *mare nostrum* i pel sol que ens vivifica), que d'aquesta força nostra n'ha de sorgir el ver art que ofegui tanta quimera com hi ha pel món. Quanta simpatia i amor ha de despertar en nosaltres aquest compositor que així proclama un ideal que és també el que informa la nostra música; i com el devem posar per exemple als nostres joves músics que es deixen enlluernar per les fosforescències forasteres!

LLUÍS MILLET.

ALS CATALANS

HIMNE

(Traducció catalana)

O terra catalana!
O sòl lengadocian!
An bel vos sompartir
les serres pirenenques:
remembrances d'antan,
esperes avenenques,
vos afraïren auèi
tot com al temps ancian.
Un landraire tropèl
de trobadors cantava
en metiu parlar d'Oc
hi ha mai de sèpt cents ans,
dels horts de Barcelona
als ramiers tolosans,
cants de laus e d'amor
que lo monde escotava.
Catalans, Mallorquins,
Valencians, pobles fraïres
que parats com nos ans
la lenga dels aujols,
tram l'espandí e lo temps
nos semblam com rajols
que sorga unenca a fatx
barrular pels terraires.
La que cantet, recanta,
e canta pas lo rot.
S'amuntaièren trabucs
plus auts que les muntanyes!
Los desparricarem
com rantelas d'aranyes,
car la Pensada és mai
poderosa que tot.
Sèm los afries boiers
que havem plantat la rella
dins los bordons reirals:
vendra la segason!
Los camps sòn bategants
de nova espelison.
Adjuda nos, Sol!
Nostra raça regrella.

A. PERBOSC.

Oh terra catalana!
Oh terror lengadocian!
En va us separen
les serres pirenenques:
remembrances d'antany,
esperances venidores,
us agermanen avui
tot com al temps passat.
Un errant escamot
de trobadors cantava
en mateix parlar d'Oc
hi ha més de set-cents anys,
dels jardins de Barcelona
als boscatges tolosans,
cants de glòria i d'amor
que el món escoltava.
Catalans, Mallorquins,
Valencians, pobles germans
que parlau com nosaltres
la llengua dels avis,
en l'espai i en el temps
nos semblam com els raigs
que una sola font ha fet
escampar per les terres.
La que cantà, recanta,
i no canta pas lo destruït.
S'amunteguen obstacles
més alts que les muntanyes!
Els esbarriarem
com teles d'aranyes,
car el pensament és més
poderós que tot.
Som els ardits llauradors
que havem plantat la rella
dins els solcs antics:
vindrà la segada!
Els camps sòn bategants
de nova eclosió.
Ajuda'ns, Sol!
Nostra raça rebrota.

CÀ LA VELLA BEPA

Cà la vella Bepa
hi ha vi blanc del bo,
petita,
hi ha noies boniques
i un galan minyó.
Salla un pic,
petita,
salla un pic,
que demà hi ha fira
i anirem a Vich.
Salla un pic,
petita,
salla un pic,
que demà hi ha fira,
ballarem un vic.

El moliner passa,
fa petà el fuet,
petita,
la Maria guaita,
ja n'hi fa l'ullet.
— Qui me'n privarà
de treure el cap a la finestra?
Qui me'n privarà
de treure el cap quan passarà?—
— Pla bé que te'n guardis
de fer-li l'ullet,
petita,
si el moliner passa
i fa petà el fuet.
Moltes te'n dirà
si treus el cap a la finestra;
moltes te'n dirà,
mes cap de bona per casar.

Trad. F. PUJOL.

PROGRAMA

I

Cants d'Auvèrnia:

La pastora al camp.
Balièro (dialèc de pastors).
Tres burreies.
L'Antònia.
Dues burreies.
Cantats en auvernès per ODETTE RICQUIER,
acompanyada al piano per l'autor

El Mas, Preludi del 1.er acte.

Executat al piano, per l'autor

Cants d'Auvèrnia:

La filadora.
Cançó de bressol.
Malaurat qui té una dona.
Per ODETTE RICQUIER i l'autor

II

L'Arada (La Terra) Cançons originals sobre poesies en llenguadoc d'A. PERBOSC.

Els llauradors.
Mal somni.
Llauradors i poetes.
Per ODETTE RICQUIER i l'autor

A la memòria d'un amic: Homenatge a DÉODAT DE SÉVERAC (1.ª audició).

Executat al piano per l'autor

Cants d'Auvèrnia:

Al pont de Mirabel.
Oi, ai-ai.
Xut, xut.
Pastoral.
El cucut.
Per ODETTE RICQUIER i l'autor

III

Per l'Orfeó Català

Cinc cançons populars d'Alta Auvèrnia:

Ara ve Sant Joan.
La pastora abandonada.
Solistes: SRA. SALVAT, SR. TORRA.
La gent de fora.
Passant pel bosc.
Sopran sol: SRA. FORNELLS
Garlanda de burreies.
Tenor sol: SR. TORRA

Cà la vella Bepa: Cançó popular d'Auvèrnia i Quercy. (Estrena.)

Als Catalans. Himne. Poesia d'A. PERBOSC. (Primera audició.)

Piano PLEYEL

Cants d'Auvèrnia

LA PASTORA AL CAMP

Quan la pastora se'n va al camp, guarda els seus moltonets.
Ja en troba un senyoret; el senyor la mirava.
— Ah! Deixa'm mirar-te! Ets tan bonicoia!
— Estaqueu vostre cavall a la soca d'un arbre. —
I quan creia tenir la perdiu, ja se li escapava.

BAILÈRO (diàlec de pastors)

(A prop.) — Pastor, enllà de l'aigua, no t'hi fa gaire bon estar, digues.
(Lluny.) — No me n'hi fa gaire; i a tu, digues.
(A prop.) — Pastor, el prat és florit; vina a guardar-hi el ramat, digues.
(Lluny.) — L'herba és més fina al prat d'aquí.
(A prop.) — Pastor, l'aigua ens separa i no puc passar el riu, digues.
(Lluny.) — Espera'm, et vinc a cercar.

TRES BURREIES

(La burreia és la dansa nacional de l'Auvèrnia.)

- a) L'aigua de font et farà morir, petita! No et cal pas beure d'aquesta aigua. Val més que prenguis un got de vi! Si una noia es vol maridar, petita, no cal pas donar-li d'aquella aigua de font. Val més donar-li un got de vi!
- b) On anirem a guardar, petita? On anirem a guardar el ramat pel matí? — Anirem avall, a la ribereta; allí al prat l'herba és fresqueta. Peixerem els moltons per les flors i tot el dia ens farem l'amor.
— Esguarda els moltons, petita, esguarda els moltons, les abelles i nosaltres! Esguarda els moltons que peixen l'herba i les abelles que peixen les flors; nosaltres, petita, que som aimants, tenim per viure el plaer d'amor.
- c) — Allà baix, al Llemosi, petita, allà baix, al Llemosi si hi ha noies boniques, oh, bé! oh, bé! si hi ha noies boniques, aquí també.
— Galan, si les noies de ton país són belles, els nostres minyons del Llemosi diuen millor les amoretes, oh, sí!
— Allà baix, al Llemosi, petita, allà baix, al Llemosi si són galans, aquí a l'Auvèrnia, dins mon país, els homes vos aimen i són fidels.

L'ANTÒNIA

Quan anirem a la fira, hi anirem tots dos, l'Antònia, hi anirem tots dos.
Comprarem una vaqueta, la comprarem tots dos, l'Antònia, la comprarem tots dos.
La vaqueta serà meva, els vedells seran per vós, l'Antònia, els vedells seran per vós.

PASSANT PEL BOSC

Passant un demati
pel bosc, vauig sentir
una veu lluny de mi
que feia compassió,
cridant amb al·licció:
— He perdut l'aimadò!

— I bé, no et cal plorar,
no et cal despacientar,
el bon Déu t'aimarà!
El bon Déu aimà tant
a qui ha perdut l'aimant! —
I ella anava plorant.

— Galant, si hagués pensat
que havies d'essè ingrati,
ni t'hauria mirat!
Mon cor amorosit,
un altre aimant rendit
l'hauria posseït.

Noietes de quinze anys,
no aïmeu amb tants d'afanys
si no voleu enganys!
Després de molt aimar,
vindrà el sofrir i penar:
l'aimant us deixarà.

Trad. F. PUJOL.

GARLANDA DE BURREIES

Vés, vés, vés, minyoneta,
vés, vés, vés-te a rentar;
quan tornaràs,
minyoneta,
quan tornaràs,
dansaràs.

— Na Lloca
fa la volta al pi
amb un peu d'oca,
un peu de cabrit!
Na Lloca
li agrada el vi,
el vi i la coca
i el conill rostí!

— Pastora,
torna l'esquelló
que el pastor plora;
deu tenir raó.
— Si plora,
deixeu-lo plorar;

l'esquelló és nostre
i el volem guardar.

— He vist el llop,
la llebra
i la guineu dansar!
Daven el tomb
a l'arbre,
i el tornaven a dar!

— Vinga trescà una anyada
per guanyà algun diné,
i amb sols una mesada
tot ens ho fem malbé.

— Mentre et rondava,
tot era dolçó,
petita;
mes així que em casava,
prenia el bastó,
petita.

Trad. F. PUJOL.

EL CUCUT

El cucut és un ocell que no n'hi ha cap de tan bell com el cucut que canta, el meu cucut, el teu cucut i el cucut dels altres! Digues, no has sentit cantar el cucut?

Cap avall, al fons del prat, si n'hi ha un arbre florit i granat que el cucut hi canta. El meu cucut, el teu cucut i el cucut dels altres! Digues, no has sentit cantar el cucut?

I si tots els cucuts volguessin dur campaneta, oh! farien cinc-centes trompetes! El meu cucut, el teu cucut i el cucut dels altres! Digues, no has sentit cantar el cucut?

ARA VE SANT JOAN

Ara ve Sant Joan,
nineta, lai-là,
i lai, lai-là.
que els tractes finaran;
nineta, lai-là.

L'amo serà millor?
Potser serà pitjor!

Si el ginestà és ben groc,
l'amo s'amansa un poc.

D'amo ens caldrà mudar
si volem treballar.

Trad. F. PUJOL.

LA PASTORA ABANDONADA

N'era una pastoreta
que n'aimava un pastor;
asseguda su l'herbeta,
plora son aimador.

Bé en seria ja hora
que el pastor fos tornat!

An alguna altra pastora
son cor haurà donat!

— Ail Pobra pastoreta!
Abandonada en só
com una tortoreta
que ha perdut l'aimadò.

Trad. F. PUJOL.

LA GENT DE FORA

La gent de fora
som de bon regent;
pecaire,
cap a muntanya anem,
que és a la vora,
i allí ens hi passem
tant com podem.
Mentre ho farem així,
birondó
no comprarem cap casa;
mentre ho farem així,
ni casa ni moli,
no!

Tovalles blanques
gaire no en gastem,
puix que sempre mengem
damunt les taules

i en un bancot seiem
tal com podem.

A la caçada
ens cal fer l'ull viu
i així mengem perdiu,
tord i becada
i qualque conillet
rodó i grasset.
Així ha de viure
el pagès honrat.

A la gent de ciutat
prou els fa riure.
Nàltres ens en fumem
tant com podem.

Trad. F. PUJOL.

DUES BURREIES

Jo no tinc amiga, no sóc més que un pastor; mes si en tingués una, li seria fidel; si tingués una amiga que m'estimés bé, jo la cobriria de besos i de flors.

Sobre el pont d'Entraigua hi ha dos ocellets, no fan més que cantar pels enamorats; si això és veritat, aviat cantaran per la meua aimada que és a prop meu.

En els camps d'Enduna hi ha boniques flors; n'hi ha de blaves, roges i de totes colors; em cal anar-hi, que en colliré i a la meua amiga les portaré.

LA FILADORA

Quan jo era petita, guardava els moltons.
Tenia una filseta i n'he pres un pastor.
Per fer la giradeta, em demana un petó.
Jo no sóc pas ingrata, i en lloc d'un n'hi faig dos.

CANÇÓ DE BRESSOL

Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina, vina doncs!
Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina d'ont-o-com.

La son, son vol pas venir,
pecaire!
La son, son vol pas venir,
l'infantó no vol dormir.
Oh!

Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina, vina doncs!
La son, son vol pas venir,
l'infantó vol pas dormir.
Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina a l'infantó!
Oh! Oh!

Son, son, vina, vina, vina;
son, son, vina, vina doncs!
Heu-se-la que és per aquí,
pecaire!
Heu-se-la que és per aquí,
l'infantó es vol adormir...
Ah!

MALAU RAT QUI TÉ UNA DONA

(BURREIA)

Malaurat qui té una dona, malaurat qui no en té cap. Qui no en té cap en vol una, qui en té una no en vol pas.

Ditxosa la dona que té l'home que li cal. Però encara més ditxosa aquella que no en té cap.

L'Arada

(LA TERRA.)

Sonets en llengua d'oc d'Antoni Perbosc

ELS LLAURADORS

Els llauradors, peus nus damunt la terra nua, caminen pel gran camp en el matí fresquet. «A! Maurel! — A! Callol! — A! Lauret! — A! Braquet!» Així, en el silenci, la veu dels bovers crida.

Dins l'herba, de rosada blanca encara ennegrida, a trenc d'alba el llaurador ha plantat la rella. Veus aquí que els ocellets fan sentir son xerroteig; de goig primaverenc la natura és florida.

Damunt els camps, d'on puja una sentor ardent, s'arreglaren els solcs, mentre va creixent, amunt, la meravellosa i radiant xarxa que desplega el sol, pescador de tenebres.

La terra envia vers l'astre un sirventès d'amor: és la gran cançó dels bovers que s'enlaira.

MAL SOMNI

Qui sap si seran aviat ajaguts sota la terra, amb llur cançó morta, els darrers bovers que el goig dels camps jamai deixats conhorta, els llauradors adalerats d'ideal que serveixen, fidels, el mateix odi per la solcada torta que per tota falsia?

Oh decadència malastrada! Dins la brisa, damunt la terra, el pagès pensa en les ciutats... Oh terra, amb ton encantament guareix els cors desorientats pels mals consells del somni.

LLAURADORS I POETES

La terra tota s'obre a la dura besada de la rella. L'eterna núvia ofereix a la carícia ardent, per a l'estreta amorosa i fecundant, son cos tan acariciat i sempre verge.

I per tots els camps, i sota tots els cels, damunt la gran esfera voltadora que el sol escalfa, és la mateixa obra santa i el mateix ornament de parelles de bous engarlandats d'ocells.

Arreglereu-vos, solcs! La ratlla del llaurador i la d'aquell que té la ploma per rella, porten un nom parió en parla occitana, i l'estrofa és així germana del solc: poetes i llauradors fan llevar, cantant, el doble nodriment de vida i de pensament.

Cants d'Auvèrnia

AL PONT DE MIRABEL

Al pont de Mirabel, Caterina rentava. Vingueren a passar tres cavallers d'armada. Al pont de Mirabel, Caterina plorava.

OI, AI-AI

— Oi, ai-ai! Com ho faré? No tinc caputxeta! — Pere va a la fira, Pere ja n'hi compra; Pere ja li porta, Pere ja li dona; encara no és llevada, mai acaba de llevar-se. — Lleva't, lleva't, que ve el jorn! Margarida, lleva't prest!

— Oi, ai-ai! Com ho faré? No tinc cotilleta! — Pere va a la fira, Pere ja n'hi compra; Pere ja li porta, Pere ja li dona; encara no és llevada, mai acaba de llevar-se. — Lleva't, lleva't, que ve el jorn! Margarida, lleva't prest!

— Oi, ai-ai! Com ho faré? No tinc camiseta! — Pere va a la fira, Pere ja n'hi compra; Pere ja li porta, Pere ja li dona; encara no és llevada, mai acaba de llevar-se. — Lleva't, lleva't, que ve el jorn! Margarida, lleva't prest!

— Oi, Déu meu! Quin fred fa! El llet em cal deixar! — Prengué la camisa, i la cotilleta, el giponet i el mocadoret, posà's les faldilles i la caputxeta. — Que en som de bonica! — digué. I es llevà Margarideta.

XUT, XUT

Mon pare m'ha llogada per a anar guardar les vaques. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

Així que hi arribava, ja em troba el meu galan. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

No he fet tantes fusades com besos ell m'ha dat. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

Si n'hi ha de més ben cofades, no n'hi ha de més ben besades. Xut, xut, no ho digueu pas! Xut, xut, no ho esbombeu!

PASTORAL

(A prop.) — *Baïlèro, lèro, lèro!* — Pastor, d'enllà de l'aigua! Has vist passar la llebra que anava a segar, la falç entre les potes de davant, l'esmoladora entre les potes de darrera, el sarró a l'esquena, la clau al trau?

(Lluny.) — He fet més que veure-la passar, que l'he atrapada!

(A prop.) *Baïlèro, lèro, lèro!* — Pastor, d'enllà de l'aigua! I què has fet de la pell? Què has fet de les orelles? I què has fet de la cua? Què has fet de tot això? Digues!

(Lluny.) — De la pell n'he fet un mantell! De les orelles n'he fet un parell de guants! I de la cua una trompeta! Si m'ho vols comprar t'ho portaré!

ORQUESTRA PAU CASALS

Primer Concert de Primavera

DISSABTE 11 D'ABRIL

a tres quarts de 10 del vespre

PROGRAMA

I

BEETHOVEN

Obertura de *Leonora* n.º 1

(1.ª audició)

SCHUMANN

TERCERA SIMFONIA (*Renana*)

(1.ª audició per la O. P. C.)

II

MOZART

CONCERT en *la*, per a clarinet i orquestra.

Clarinet: JOSEP NORI

(1.ª audició per la O. P. C.)

III

RIMSKI-KORSAKOV

SCHEHERAZADE, suite simfònica.

Direcció: PAU CASALS

PATRONAT

DE

L'ORQUESTRA PAU CASALS

Recital de Violoncel

PAU CASALS

amb la col·laboració del pianista vienès

OTTO SCHULHOF

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

DIMARTS, 7 D'ABRIL DE 1931

a les deu del vespre

PROGRAMA

I

BEETHOVEN, SONATA en re major op. 102, n.º 2.

- I. *Allegro con brio*
- II. *Adagio con molto sentimento d'affetto*
- III. *Allegro fugato*

Piano i violoncel.

II

J. S. BACH, SUITE 6.ª, en sol major.

- I. *Prelude*
- II. *Allemande*
- III. *Courante*
- IV. *Sarabande*
- V. *Menuetto 1 i II*
- VI. *Gigue*

Violoncel sol.

III

F. SCHMITT, *Chant élégiaque*.

FAURÉ, *Tarantelle*.

BLAS DE LA SERNA, *Tonadilla*.

ALBÉNIZ, *Malagueña*.

VALENTINI, SONATA en mi major.

- I. *Grave. Allegro*
- II. *Tempo di Gavotta*
- III. *Largo*
- IV. *Allegro giocoso*

Violoncel i piano.

Piano **STEINWAY** cedit per la casa **Izabal**

ADVERTENCIAS IMPORTANTES

1.ª Queda prohibida la entrada en la sala durante la ejecución de las obras, así como la permanencia en la escena.

2.ª Está terminantemente prohibido molestar a los concurrentes dentro y fuera de la sala de espectáculos, con conversaciones o con actos que puedan perturbar el absoluto silencio que debe reinar en la misma.

3.ª **Es indispensable para asistir al concierto, la entrega del billete de entrada.**

4.ª Se recuerda que las personas que APARENTEMENTE toman posesión de un palco, no tienen derecho más que al asiento que ocupan sin que en ningún caso puedan oponerse a que los espectadores que lleguen después, utilicen el resto de la localidad.

5.ª Cada espectador no puede dejar señalada más que la localidad que personalmente ha de ocupar, sin que le esté permitido reservar otras para futuros ocupantes.

6.ª Habiéndose establecido la mutua correspondencia a favor de los socios e hijos de socio, entre las Filarmónicas de Oviedo y Gijón no disfrutarán de este derecho quienes, por razón de estudios u otra causa cualquiera, residan en Oviedo con cierta fijeza.

7.ª Las señoras, que perteneciendo a nuestra Filarmónica, deseen asistir a los conciertos de Gijón deberán proveerse de una tarjeta de identidad, expedida por la Secretaría de la Filarmónica de Oviedo.

8.ª La Junta de Gobierno se reserva el derecho de abrir las puertas del Teatro a la hora que considere oportuno, y desde este momento quedará cerrada la inscripción de socios de todas las categorías.

Los próximos conciertos estarán a cargo de la ORQUESTA SINFÓNICA DE MADRID y se celebrarán en los días 3, 4, 8 y 9 del próximo mes de Junio.

Sociedad Filarmónica

DE OVIEDO

Teatro Campoamor

Año XXVI

Concierto 8.º

Pablo Casals

(VIOLONCHELISTA)

Concierto 8.º del año 1932

(465 de la Sociedad)

Oviedo—Imp. «La Cruz»

BACH.—*Adagio*, transcrito por Alexander Siloti de la *Tocata en do mayor* para órgano, revisada por Pablo Casals la parte de violonchelo. Sobre severa y sobria base armónica desgrana el violonchelo una movediza melodía de la más pura belleza, siendo de admirar por su riqueza y variedad de invención, así como por el equilibrio de sus proporciones.

Siete Variaciones.—Sobre el Dúo de «Bei Mannern welche Liebe fühlen» de «La Flauta Mágica» de Mozart.

La fantasía exhuberante de Beethoven, transforma una y otra vez, melódica y rítmicamente un sencillo tema; que aparece cada vez con nuevo interés, con nuevo atractivo, sin perder su gracia y encanto; dando ocasión para utilizar los abundantes recursos del violonchelo, como también los del piano.

BREVAL (JEAN BAPTISTE).—Compositor francés, n. en el departamento de Aisne, en 1756, m. en Chamouille, en 1825. Fué primer violonchelista de la orquesta de la ópera y profesor del Conservatorio de París. Escribió gran cantidad de música instrumental: Sinfonías Concertantes, op. 4 y 11; Cuartetos para instrumentos de cuerda, op. 1, 5, 18; Tríos id., op. 3, 32; numerosos Dúos para dos violines, dos flautas, para violín y violonchelo y para dos violonchelos; Sonatas para violonchelo y B, C, op. 2, 12, 28 y 40; la ópera *Inés et Leonore* (1788) y un *Méthode raisonné de violocelle* (1804).

or

NOTAS AL PRECEDENTE PROGRAMA

BRAHMS.—**Sonata en *mi* menor, op. 38.**—(1855-1897).—Esta *Sonata*, en unión de su otra segunda composición del mismo género, op. 99, son, por su forma, por su valioso contenido y por el adecuado tratamiento del instrumento para el que fueron escritas, dos obras maestras, con las que difícilmente puede competir ninguna otra del repertorio de música de cámara de los violonchelistas. Precisamente del acertado empleo técnico de los varios recursos del violonchelo depende la ausencia absoluta de monotonía en el timbre, que se suele percibir en las obras mal escritas para este instrumento.

Fué proyectada por el maestro al mismo tiempo que su célebre *Quinteto en fa menor*, denotando su común origen la homogeneidad rítmica de algunos de los motivos incidentales de ambas composiciones.

La *Sonata* constaba originalmente de cuatro tiempos, de los cuales los tres primeros *allegro*, *adagio* y *scherzo* (*allegretto quasi menuetto*), fueron escritos en 1862, en Munster y Hamburgo, y el final, tres años después, o sea en 1865, en Lichtental; pero Brahms, temiendo que su obra estuviera excesivamente recargada de música, suprimió el *adagio*, determinación reprobada con gran pesar por la señora Schumann y por Gansbacher, eminente violonchelista a quien fué dedicada, y el que no pudo conseguir del maestro que cediese a sus insistentes ruegos, ni aún invocando los títulos de íntima amistad que con aquél mantenía, para dejarle oír ni una sola vez el tiempo suprimido.

El *allegro, ma non troppo*, es un tiempo amplio, de vibrante energía, cuyo motivo principal, surge de las profundidades del diapason del violonchelo cual legendario espíritu que evoca las proezas de algún héroe de pasadas edades, según la frase de Imbert.

El *allegretto, quasi menuetto*, está constituido por un tema con manifestadas tendencias al *scherzo*, coquetonamente sonriente y de corte schubertiano, al que el gracioso jugueteo de sus diseños, sobre todo en original *trío* comunica un creciente interés.

Por último, el *allegro*, con su tema inicial apasionado e impetuoso, que, como todos los restantes que integran la *Sonata*, tiene una fisonomía especial; después de tratado contrapuntísticamente en combinación con los otros dos que completan el tiempo, convergen a una triple fuga, y finaliza la obra con jubilosa brillantez, sin que en momento alguno quede oscurecido el violonchelo, a pesar de las intrincadas complicaciones del fondo armónico y de los pasajes incidentales que derivados de la labor temática, ejecuta el piano.

Las "Bodas de Plata" de la Sociedad Filarmónica de Oviedo

El 30 de Abril de 1907, a las siete de la tarde, un reducido grupo de aficionados a la música constituyó en el «Casino de Oviedo», la «Sociedad Filarmónica», que, a los pocos días, contaba 338 socios. Hoy, transcurridos VEINTICINCO AÑOS de aquella fecha memorable, los asociados suman, en total, DOS MIL TREINTA Y CUATRO, contándose, entre ellos, 907 señoras, 885 socios de número y 242 hijos de socio. Es de apreciar la perseverante y entusiasta cooperación de las damas, a quienes rendimos un justo tributo de gratitud.

En nuestra Sociedad actuaron—amén de ilustres compositores—, agrupaciones musicales de gran renombre, y los más eminentes concertistas, habiéndose celebrado 464 conciertos, con un promedio de 1.160 concurrentes.

Para solemnizar las «Bodas de Plata» de nuestra Sociedad con el divino Arte nos pareció de perlas que honrase la fiesta PABLO CASALS, músico insigne, ejecutante de maravilla, legítima gloria de España, y hubiésemos apetecido la coincidencia de su concierto con la fecha exacta del aniversario. No fué ello posible, por ineludibles compromisos del gran violonchelista, y hemos demorado su celebración, teniendo en cuenta que si «París bien vale una misa», la cooperación de Pablo Casals bien merece el mencionado aplazamiento.

Oviedo, 9 de Mayo de 1932.

La Junta de Gobierno.

Lunes 9 de Mayo de 1932

A las siete de la tarde

Programa

PRIMERA PARTE

SONATA en *mi menor* ..... **Brahms**
Allegro ma non troppo.
Allegretto quasi menuetto.
Allegro.

SEGUNDA PARTE

SUITE en *re* núm. 6..... **Bach**
Preludio.
Allemande.
Courant.
Sarabande.
Gavotte 1.º y Gavotte 2.º.
Gigue.

TERCERA PARTE

ADAGIO ..... **Bach**
VARIACIONES SOBRE UN TEMA DE MOZART. **Beethoven**
SONATA..... **Breval**
Allegro Assai.
Adagio molto cantabile.
Rondo-Allegro grazioso.

Descansos de 15 minutos

Piano de acompañamiento, a cargo del pianista
OTTO SCHULHOF

matización, en la belleza y plasticidad del sonido, obteniendo con el mínimo esfuerzo aparente la más profunda emotividad. Su arte es todo claridad y sentimiento íntimo.

En 1920 fundó la Orquesta que lleva su nombre, y ha dado ya varias series de conciertos. Como director es sobrio de gestos, pero las interpretaciones son de un gusto depurado, sin concesiones, pero también sin frialdad. Ultimamente ha fundado la Sociedad Obrera de Conciertos con objeto de hacer asequibles a los humildes las excelsitudes de la música sinfónica más elevada.

Casals está considerado hoy día, como una de las figuras más preeminentes en la historia del arte contemporáneo.

Por tercera vez actúa, el gran violonchelista, en los conciertos de nuestra Filarmónica; su debut lo hizo formando parte del admirable Trío Cortot-Tibaud-Casals, que recorrió en triunfo, los principales centros musicales de Europa y América.

OTTO SCHULHOF

Profesor del Conservatorio de Viena, cuya colaboración han solicitado los más célebres artistas. Está especializado en el arte del acompañamiento, para el que se requieren excepcionales dotes.

El Maestro Casals lo tiene, desde hace tiempo, como su colaborador predilecto. Este solo hecho dice más en pro del Profesor Schulhof que todos los elogios de la crítica y los aplausos de los públicos.

or

PABLO CASALS

Nació en Vendrell (Tarragona) el 30 de Diciembre de 1876. Su padre, organista de iglesia de aquella localidad, empezó a enseñarle a tocar varios instrumentos de viento y cuerda que abandonó para dedicarse de lleno al estudio del violonchelo con el maestro José García.

Se hizo oír por primera vez en público el año 1889, en Barcelona, donde permaneció hasta haber cumplido 17 años de edad.

Entró en el Real Conservatorio de Música de Madrid, asistiendo a las clases de música de cámara dirigida por Monasterio.

Dos años después estudió por corto tiempo en el Conservatorio de Bruselas, volviendo a Barcelona donde fué nombrado profesor de su Conservatorio. Fundó entonces un cuarteto de cuerda en colaboración con el violinista belga Mateu Crikboom.

Hizo su debut en París en los conciertos Lamoreux, y en Londres en el Palacio de Cristal el año 1898.

Solo adquirió la fama universal de que goza hoy a fuerza de pacientes esfuerzos, teniendo que vencer no pocas dificultades de todo género.

Puede considerársele como el fundador de una nueva escuela del violonchelo, desarrollando los recursos técnicos y expresivos de este instrumento hasta un grado de insospechadas posibilidades. Ha restaurado en el repertorio de concierto las obras de Bach para cello sin acompañamiento, salvándolas de la destrucción y el olvido. En cambio ha desterrado de sus programas las obras de mero virtuosismo, vacías de sentido musical muchas veces.

La característica de su ejecución es una incorruptible y robusta sobriedad, con un cuidado metódico en la